

срѣдъ народѣтъ. Азъ ходяхъ навѣсенъ по Тръновскыѣ улици и като гледахъ човѣцитѣ, които ся срѣцахъ съ мене, мысляхъ и казвахъ: тѣ отивать при челядѣтъ си, при роднинытѣ си и приятелитѣ си, тѣхъ гы чакать съ радость, на тѣхъ ще ся радвать своиѣ имъ — но азъ, клетый азъ, неотивамъ при никого, мене мя никой не чяка, никой не мысли за сирака и нѣма кой да го по срѣщне и да му ся зарадва! Отъ утѣснение много пѣтя ми дохождаше да ся явиѣ прѣдъ владѣтеля, да ся ввѣрѣж на нозѣтъ му, да го увѣриѣ за невинностьѣ на тейкѣ, за моѣтъ вѣрность кѣмъ отечеството и кѣмъ благочестивыйтъ царь, и да прѣпорѣчиѣ сѣдѣжѣ си на неговото милосердіе; но силна и невидима рѣка ся каше че мя въспираше и не ми допушаше да испълниѣ това желание.

Дойде блѣдата есенъ, стигнѣ и ледовитата зима, тогазы уединението въ пустытѣ горы станѣ за мене още по-несносно, и азъ хванѣхъ по-честичко отъ напрѣди да отивамъ въ царствующий градъ и тамо съгледахъ тебе, прѣкрасна Невѣнко, — ты мы ся видѣ Ангелъ Божий. — Казвать, ужъ че блескавината на Ангелытѣ ослѣпявала очитѣ на човѣцитѣ, и че на тѣхъ не ~~може~~ да ся гледа, но азъ тя гледахъ, и менѣ ми ся искаше непрѣстанно тебе да гледамъ! И отъ по-напрѣдъ азъ бѣхъ виждалъ много хубавицы, чюдяхъ ся на тѣхнѣтъ красотѣ, и често думахъ: Богъ не е направилъ на свѣтътъ нищо по хубаво отъ Българкытѣ; очитѣ ми гы гледахъ, но сърдцето ми мълчеше и нетренкаше; тѣ ми ся виждахъ чюжды. Но ты, мила Невѣнко, съ първый си погледъ излѣ нѣкакъвъ огнь въ сърцето ми, съ първъ погледъ привлѣче кѣмъ себе си душѣтъ ми, която завчясъ тя обикнѣ, като своѣ сродницѣ, и мени ся искаше да ся спуснѣ кѣмъ тебѣ и така силно да тя стиснѣ до гърдытѣ си, щото да не може нищо да ны раздвои. — Но ты си отиде и менѣ ся видѣ, че ясното слънце залѣзе и настанѣ мрачнѣ нощъ. Смаянъ и, като треснѣтъ, стояхъ азъ на улицѣтъ и не осѣцахъ даже ни снѣгътъ, що мя валѣше; но най-послѣ свѣстихъ ся и тръгнѣхъ да распытвамъ, да ся научѣ; коя си ты.

Като ся върнѣхъ въ гостилницѣтъ, за друго и не мысляхъ освѣнъ за болѣрскѣтъ хубавицы. Тейко ми често казваше за любовѣтъ, който почувствовалъ кѣмъ моѣтъ майкѣ, когато ѣж прѣвъ пѣтъ видѣлъ; така що и въображението му за неѣ не му давало никакво спокойствие до самото врѣме, когато гы повели кѣмъ черкѣж на вѣнчание. Сжщото станѣ и съ мене; азъ мысляхъ и смѣтахъ, че никакъ неможяхъ да бѣдѣ честить ни